

Medens Forholdet efter den gamle Straffelov var det, at Betleri og Løsgængerer normalt straffedes med Tvangsarbejde, er ved den ny Straffelov indført den Ordning, jfr. nævnte Lovs 8. Kap., at naar en Person 2 Gange har været straffet for Løsgængerer eller 3 Gange for Betleri, vil han, hvis han paany skal straffes, kunne idømmes Arbejdshus i Stedet for Fængsel. Straf af Arbejdshus tidsbegrænses ikke ved Dommen, idet det overlades til Fængselsvæsenet efter Indstilling af Anstaltens Styrelse at afgøre, hvornaar vedkommende efter sine Forhold vil kunne løslades, dog at Løsladelse tidligst kan ske efter 1 Aar, og skal ske efter 3 Aars Forløb. De i Arbejdshus indsatte Personer er undergivet Arbejdspligt og behandles iøvrigt efter andre Principper end Fanger, der afsøner Fængselsstraffe; de kan for god Opførsel faa en begrænset Udgangstilladelse. Det kan forventes, at den omtalte Ordning vil virke i forbedrende Retning i mange Tilfælde, og at Amtmanden, naar han efter Løsladelsen faar Sagen om vedkommende Individts fortsatte Behandling til Afgørelse, kan bestemme, at vedkommende kan dimitteres til et Arbejdssted eller anbringes i en Arbejdskoloni.

Men er den tilstræbte Forbedring ikke opnaaet gennem Opholdet i Arbejdshus, er der dog Haab om, at der kan ske en Forbedring gennem Opholdet i en Tvangsarbejdsanstalt; thi Opholdet i en saadan Anstalt adskiller sig fra Ophold i Arbejdshuse derved, at der normalt ikke i Anstalter af førstnævnte Art findes egentlige Forbrydere, men kun Personer, som Samfundet af Forsørgelseshensyn maa anvende Tvangsmidler overfor.

Til § 332.

Denne Bestemmelse omhandler de Tilfælde, hvor en Person er blevet straffet for en anden Forseelse end Betleri eller Løsgængerer, og hvor det skønnes, at han vil henfalde til Betleri eller Løsgængerer. Ogsaa i disse Tilfælde vil det kunne være paa-krævet, at de i §§ 330 og 331 omhandlede Foranstaltninger træffes overfor vedkommende, dog at Amtet kun i absolutte Nødtilfælde maa skride til de skarpeste Tvangsmidler og saavidt muligt skal rette sig efter Opholdskommunens og Familiens Ønsker.

Til § 333.

I denne Paragraf gives Regler om, hvorledes der skal gaas frem, naar Politiet af-

leverer en erhvervs- og subsistensløs Person til Udvalget, eller naar Udvalget selv anser det for nødvendigt at tage sig af en erhvervs- og subsistensløs Person, f. Eks. fordi han selv melder sig.

Stk. 1 omhandler de Tilfælde, hvor Udvalget kender paagældende og kan skaffe ham Arbejde. Hvis Udvalget anser det forsvarligt at give ham Arbejde, fordi det kan forventes, at han vil blive ved dette, kan Udvalget ekvipere ham og yde ham Hjælp til Logi, evt. Rejsehjælp efter Reglerne i § 310.

Stk. 2: Hvis Udvalget enten ikke kender vedkommende eller efter sit Kendskab ikke tør stole paa ham, maa Udvalget mindst af alt — som det nu ofte er Tilfældet — give ham Penge for at blive af med ham. Han skal derimod indsættes i Arbejdsanstalt, for at hans Forhold nærmere kan undersøges.

Stk. 3: Opholdet paa Arbejdsanstalten maa normalt kun strække sig over 1 Maaned; jfr. § 36, Stk. 5. Hjemmets Ledelse maa derfor straks gaa i Gang med en Undersøgelse af vedkommendes Forhold og skal inden 14 Dage gøre Indstilling til Amtet om, hvorledes paagældende skal behandles. Og paa Grundlag af denne Indstilling skal saa Amtet efter Reglerne i §§ 330—31 afgøre Behandlingsmaaden. Denne Amtets Afgørelse skal foreligge inden 1 Maaned efter Indlæggelsen.

Til § 334.

Der henvises til det i de almindelige Bemærkninger til Kap. XXVII anførte vedrørende denne Bestemmelse.

Til § 335.

I Overensstemmelse med de iøvrigt i Afsnit VII fulgte Principper er det fastsat, at de Forsørgelsesudgifter, Kommunen i Henhold til §§ 330—34 har i Form af Ophold paa Arbejdsanstalt eller Tvangsarbejdsanstalt betragtes som Fattighjælp, og det er derhos fastsat, at Hjælpen betragtes som legalt eftergivet 1 Aar efter Udskrivningen fra Arbejdsanstalt eller Arbejdskoloni, og 2 Aar efter Udskrivningen fra Tvangsarbejdsanstalt.

Til § 336.

De Afgørelser, der skal træffes efter Kap. XXVII forudsætter et vist lokalt Kendskab til Personer og Arbejdsforhold. Forsaavidt angaar de i § 50, Stk. 1, 2. Pkt., nævnte Kommuner, der i Forsørgelsessager